

langer dan een van ons, en er moeten er vier dragen, die ongeveer even lang zijn, anders schokt het te veel."

"De smid heeft gelijk, Jorringa," sprak thans de dokter, "en weet je, wat jij moest doen? Ga vast vooruit naar Eiberslust en tracht je moeder, als ze tenminste nog van niets weet, zoo kalm mogelijk voor te bereiden op het ongeluk, dat Eiberslust getroffen heeft. Een onverwachte zware schok kon ook voor je moeder met haar zwak hart gevaarlijk zijn, Idze." Toen de jonge man den dokter in de oogen keek, evenals toen deze daar straks zijn vader onderzocht, zag hij daarin dezelfde zorgelijke uitdrukking als na dat onderzoek, en het hart van den wilden Idze kromp ineen van namelooze smart. Het scheen hem toe, alsof de ondergaande zon, die hij bij het opgaan in den vroegen morgen zoo blijde had begroet, thans voor zijn oog verduisterde, als trok er een donkere wolk voorbij. Nog eens staarde hij in het bleeke gelaat van zijn vader, die door vier mannen op het wagenshot werd getild, toen wendde hij zich met een diepen zucht af en sloeg den weg naar Eiberslust in. De boer van Trommershof keek hem na en mompelde: „Trotsch en onverzoenlijk is die knaap, maar hij heeft een hart van goud. Gave God, dat ik een zoon had als hij!" Daarop wendde hij zich tot Gij's met de woorden: „Pak den boel maar bij elkander, en laten we naar Trommershof gaan; wij kunnen toch niet meer helpen."

(Wordt vervolgd.)

Aan mijn Vaderland.

Mijn Nederland, blij hopen!
Hoe ook de golven slaan,
Hoe ook de stormen woeden,
Gij zult nog niet vergaan.
Al legt de vijand lagen,
Hoe 't om uw grenzen woedt,
Dezelfde God der vad'ren
Is 't, Die u steeds behoedt.

Mijn Vaderland, blij waken!
Waak tegen 't ongelooft,
Opdat het in uw dreven
Geen vreugd' en vrede roof.
Cultuur toch en beschaving
Het brengt geen beter lot;
Het brengt den mensch tot afval,
Hij vindt zichzelf een god.

Blijf daarom toch gelooven;
Mijn dierbaar Vaderland,
Opdat gij, wat ook kome....
Moogt drukken 's Vaders hand.
Blijf op den Heer vertrouwen,
Het ga dan, zoo het wil,
Hij toch zal u regeeren,
Wees dan gerust.... zwijg stil!

HANNA.

VRAGENBUS.

L. te S. schrijft:

Hoe komt men aan: *je welste*, b.v.: *Een rommel van je welste*. Schrijft men *jewelste* of *je welste*?

Antw. — Het komt vaak voor, dat een woord gebruikt wordt om vlak het tegenovergestelde aan te duiden van wat het zegt, b.v.:

Het is hier een mooie boel.

Het is een lievertje.

Nog sterker wordt dit als men zulke woorden in den overtreffenden trap gebruikt, b.v.: Een bovenste beste. Iets dergelijks is het ook met *je welste*. Het wil zeggen in spottenden zin, dat het juist *niet* wel is, niet in orde, niet goed. Hetzelfde ongeveer zit in: Het is al welletjes, en Het is het mannetje wel, enz.

Het behoort in twee woorden te worden geschreven.

A. M. te O. vraagt een verklaring van het woord *Dispositie*.

Antw. — Dit woord is afkomstig van het Fransch en in onze taal geheel onnoodig. Beschikking, Dispositie op 1 Febr. beteekent: dat dan beschikt wordt over verschuldigd geld. Zoo ook is Disponeeren beschikken, toekomstend geld opvragen.

Een andere vraag is wat *Pathos* zeggen wil.

Antw. — *Pathos* is gevoel, bezieling, en de daaruit voortkomende gloed en kracht. Het woord zit ook in *sympathie*, dat is medegevoel, en *antipathie*, dat is tegenzin.

A. M. te O. vraagt verder:

Het praedicaat van een hoogleeraar is: Wel Edelhooggeleerde, Hooggeleerde Heer. Waarom tot tweemaal toe „Hooggeleerde?" Is dit niet overbodig?

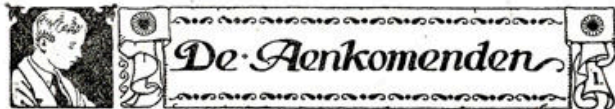
Antw. — Onze inzender vergist zich een weinig. Het eerste, wat hij noemt, is praedicaat of voorvoegsel, het tweede is aanspraak. Titel en aanspraak zijn niet een. Overigens ware wat minder breedsprakigheid in onze betiteling wel gewenscht.

Nog deze:

„Hiertegen bestaat *geen* het minste bezwaar," zoo las ik onlangs in zeker artikel. Moet dit niet zijn, niet het minste bezwaar?

Antw. — Zeer zeker. „Geen het minste," hoeveel ook gebruikt, is eigenlijk onzin.

A. J. H.

OUD RAADSEL.

Onlangs plaatste ik ergens een berijmd raadsel, vijf en zeventig jaar geleden door wijlen den bekenden predikant De Liefde vervaardigd. Het was mooi in alle opzichten; alleen bleek het boven het raadvermogen van sommige lezers.

Ik hoop, dat dit niet zoo zal zijn met het volgende raadsel van denzelfden tijd en dezelfde hand als het vorige. Het luidt zoo:

Wie is met mij naar zee getogen,
En dus mijn omgekeerde ontvlogen?

Elk kan nu zijn kracht beproeven.

A. J. H.